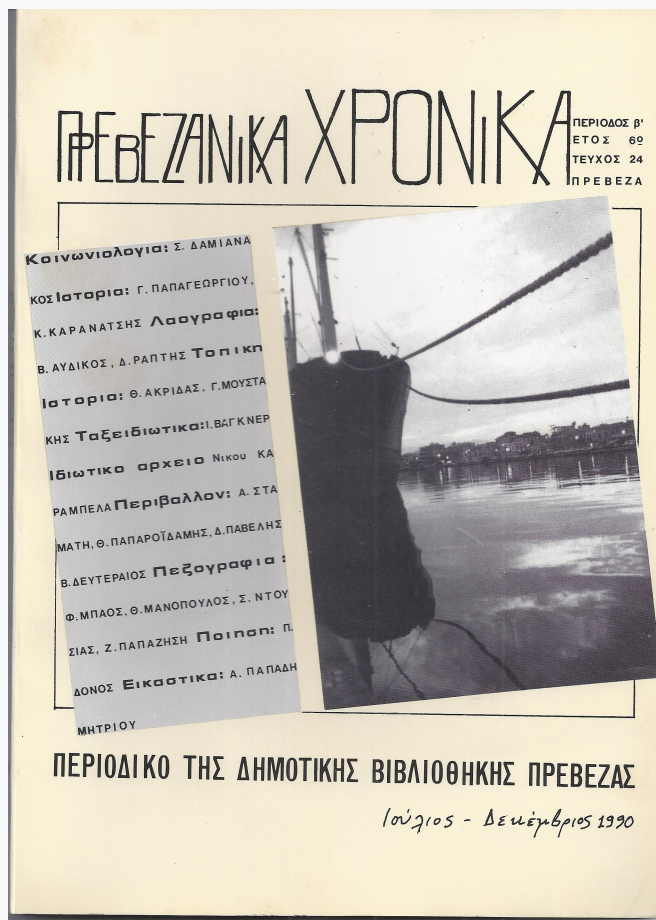

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 24 (1990)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 24 (1990)

Ποιήματα

Πελοπίδας Δόνος

doi: [10.12681/prch.41352](https://doi.org/10.12681/prch.41352)

Copyright © 2025, Πελοπίδας Δόνος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Δόνος Π. (2025). Ποιήματα. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (24), 179–183. <https://doi.org/10.12681/prch.41352>

Πελοπίδας Δόνος (*)

Περνάει πολύ εύκολα ο καιρός εδώ
στις αποβάθρες
και στους σταθμούς

απέναντι στις λιγούστες κεραιές
της έγχρωμης τηλεόρασης

κάτω
απ' τις κολώνες
του αρχαίου
ναού

που σαπίζουν αργά στη βροχή
με τα κοχύλια να μ

α

τ

ώ

ν

ο

υ

ν

τα χέρια
και τ' αστέρια να μη μας γνωρίζουν.
Αλήθεια!

.....

περνάει πολύ εύκολα ο καιρός εδώ.

(*) Τα ποιήματα είναι από την ποιητική συλλογή «Ερήμην, έστω...», Αθήνα 1985, στην οποία αυτοσυστήνεται ως εξής: *Γεννήθηκα στην Πρέβεζα το 1963. Από το 1981 φοιτητής της Νομικής, εκδίδω την πρώτη μου ποιητική συλλογή ξέροντας πως πεπρωμένο μου είναι ν' αναλωθώ σε αίθουσες δικαστηρίων, ρόλους αλλάζοντας «ερήμην έστω»...*

Στον τοίχο που ζωγράφισα το πρόσωπό σου
χιλιάδες βλέμματα και χνώτα
λέρωσαν απ' το πρωί τη φυσιογνωμία.

Χτυπώντας το χέρι μου σε σπασμένα γυαλιά
άσκοπη επιχείρησα διαμαρτυρία.

Αίμα στο πεζοδρόμιο

και σχηματισμός
κάποιου ανάγιου έργου τέχνης.

Κι όταν όλοι άρχισαν να γελούν
κατάλαβα
πόσο παρέμεινα ερασιτέχνης.

Δεν είναι η σιωπή που ενοχλεί
ούτε ο θόρυβος που κάνουν οι συμπιεστές
λέξεις συνθλίβοντας απ' αλουμίνιο.

Είναι το ενδιαφέρον που παρουσιάζεται
ενίοτε,
των σκουπιδιών το χρώμα μη αφήνοντας
τη φλούδα του ευκάλυπτου να σκεπάσει

Είναι η βούληση που εμφανίζεται
ενίοτε
και τις αράχνες δεν αφήνει να στεριώσουν
ταρακουνώντας τα κλαριά.

Είναι η κίνηση που εκδηλώνεται
ενίοτε
και σκόνη δεν αφήνει να καλύψει
το πέμπτο δαχτυλάκι... το μικρό.

Αυτό είναι που ενοχλεί.
Ενίοτε...

Ποιητής μισός, ανολοκλήρωτος
χάνομαι σε εκθέσεις έργων τέχνης
και αναπολώ,
ώρες που άμμος φυλάκιζε τα δάχτυλά μου
με φιλοδοξία αποτυπώματος,

το σχήμα της πέτρας που ξέφυγε
αναπηδώντας στη θάλασσα
όμορφα πιστεύοντας
πως δε θα βουλιάξει.

Υπνοβατώ
μα τ' όνειρο δε με χωρίζει απ' την επαφή
και είν' η μνήμη μου,
περιπλανώμενου θιάσου γκαρνταρόμπα.
Στούς φίλους που ανόητα με θυμούνται,
μια θυμωμένη έκσταση αφιερώνω
ανέρωτη και βροχερή...